

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania J. C.
od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 listopada 2024 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 15 marca 2023 r., sygn. akt III AUa 765/22,

- 1. umarza postępowanie kasacyjne;**
- 2. nie obciąża organu rentowego kosztami postępowania kasacyjnego ubezpieczonego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił decyzję z dnia 11 lipca 2017 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie poprzez ustalenie od dnia 1 października 2017 r. wysokości emerytury policyjnej J. C. z uwzględnieniem treści art. 15c ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin, ale bez uwzględnienia treści art. 15c ust. 3 tej ustawy (pkt I wyroku) oraz zmienił

zaskarżoną decyzję z dnia 11 lipca 2017 r. poprzez ustalenie od dnia 1 października 2017 r. wysokości policyjnej renty inwalidzkiej J. C. z uwzględnieniem treści art. 22a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, ale bez uwzględnienia treści art. 22a ust. 2 i 3 tej ustawy (pkt II wyroku). W pozostałej części oddalił odwołania (pkt III wyroku), a koszty procesu między stronami wzajemnie zniósł (pkt IV wyroku).

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie wyrokiem z dnia 15 marca 2023 r., III AUa 765/22 z apelacji wnioskodawcy zmienił częściowo zaskarżony wyrok w pkt II i III oraz poprzedzając go decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z dnia 11 lipca 2017 r., w ten sposób, że ustalił od dnia 1 października 2017 r. wysokość policyjnej renty inwalidzkiej wnioskodawcy w kwocie świadczenia obowiązującej w dniu 30 września 2017 r. (pkt I.); w pozostałej części oddalił apelację wnioskodawcy (pkt II.).

W skardze kasacyjnej organ rentowy wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., albowiem jest ona oczywiście uzasadniona; uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 marca 2023 r. w części dotyczącej pkt I. oraz przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego; alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 28 czerwca 2022 r. poprzez oddalenie odwołania wnioskodawcy od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 lipca 2017 r. w zakresie zastosowania art. 15c ust. 3 oraz oddalenie odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 11 lipca 2017 r. w zakresie zastosowania art. 22a ust. 3 oraz zasądzenie od odwołującego na rzecz organu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Ubezpieczony wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądzenie od organu na rzecz odwołującego się kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych;

a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od organu na rzecz odwołującego się kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pismem z dnia 24 października 2024 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie cofnął skargę kasacyjną oraz wniósł o nieobciążanie go kosztami postępowania kasacyjnego ubezpieczonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Skarga kasacyjna może zostać cofnięta w każdym czasie nawet przez samą stronę i nie wymaga to zgody strony przeciwnej. Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego oraz orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 listopada 2020 r., II PK 94/20, LEX nr 3080384 i z dnia 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421, por. też odnoszące się do kwestii związanych z art. 469 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., I PK 251/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 79).

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne, o czym postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c., odstępując od obciążania organu rentowego kosztami postępowania kasacyjnego ubezpieczonego w oparciu o art. 102 k.p.c.

Ł.n

[a.ł]

